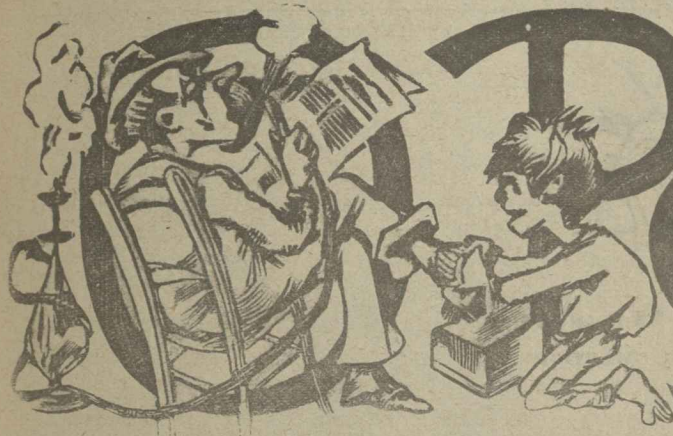

Ἐφημερίς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννενηντα... τί καλὰ!
περισσεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μῆλα.

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιά φορά θὰ δαίνη,
Κι' ἔταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῖ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέγωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι.
μοναχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνονται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μέσ' τῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆος μας μιά δεκάρα

Μηνὸς Μαρτίου τριάντα μία,
Πάσχα, κουμπούραις καὶ ἀτιμία.

Ποῦντος δρακόσα πέντε καὶ μ' ἑννενηντ' ἀκόμα,
Χριστὸς ἀνέστη ψάλλει τὸ ἔνα κι' ἄλλο στόμα.

Ὁ Τρικοῦπης φλυαρῶν πρὸς τὸν φίλῳ τὸν σωρόν.

Πηγαίνετε εἰς τὸ καλὸ, καλοὶ μου Βουλευταὶ ...
τὴν τόσν σας εὐπείθειαν δὲν λησμονῶ ποτέ.
Εἰργάσθητε πραγματικῶς μὲ ὅλα τὰ σωστά σας,
τὰ μῆλα ἐμαράνθησαν τῶν δύο παρεῖῶν σας,
ἀφήσατε τοὺς τόπους σας καὶ τὰ συμφέροντά σας,
κι' ἐμίκρυνε τὸ μέγεθος τῶν περιφερειῶν σας.

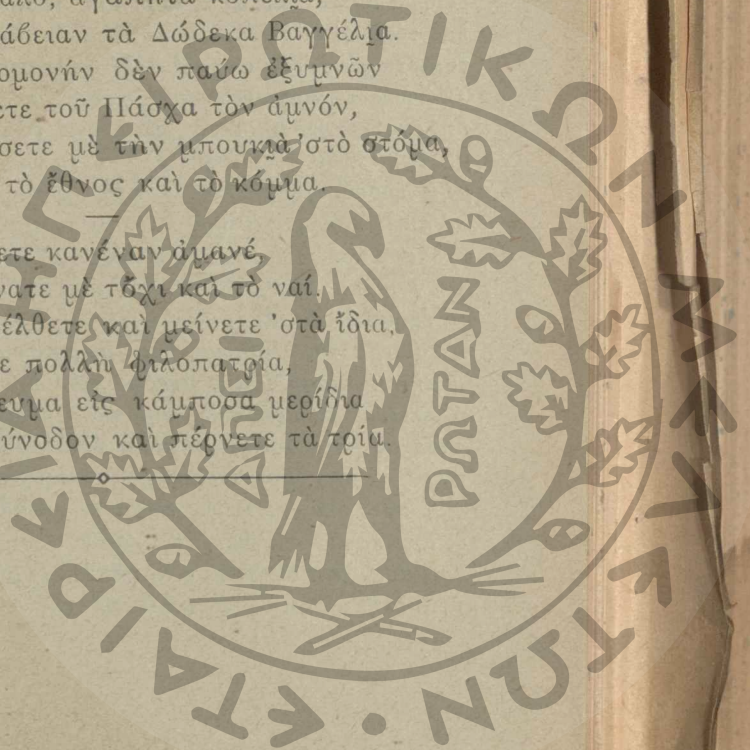
Ἐδείξατε διαγωγὴν ἐπαίνων ἀνταξίαν,
τὴν πρὸς ὑμᾶς ἀγάπην μου δὲν εἰμπορῶ νὰ κρύψω,
καὶ μὲ ρουσφέτια δυνατὰ καὶ σμύριδα Ναξίαν
τοὺς κόπους καὶ τοὺς μόχθους σας σκοπεύω ν' ἀν-
Πηγαίνετε εἰς τὸ καλὸ νὰ πιῆτε καὶ νὰ φάτε[ταμείψω.
κι' εἰς τόσα περισσεύματα τοῦ ἀρχηγοῦ τρυφᾶτε.

Πηγαίνετε εἰς τὸ καλὸ, ἀγαπητοὶ λακέδες,
κι' ἂς ψάλλουν τόσα καθ' ἡμῶν οἱ ἄλλοι τενεκέδες.
Προδότας μᾶς ἀποκαλοῦν, μᾶς λέγουν ὀλετιῆρας,
πῶς 'στὰ Ταμεῖα σήμερα δὲν εἶναι παράδακι,
πῶς θέλω σώνει καὶ καλὰ μὲ σμύριδος στατῆρας
νὰ ὠφελήσω τὸ πουργι τοῦ γέρου Βαφειαδάκη.

Ἄλλ' ἔστω ... κι' ἂν ὠφελθῇ κι' ὁ πάμπτωχος αὐτὸς
ὑπῆρξε πάντα σύμμαχος καὶ φίλος ζηλευτός,
ὅταν δὲ τύχη κάποτε περιστάσις τις κρίσιμος
ὁ Βαφειαδάκης φαίνεται εἰς τοὺς σκοποὺς μας χρή-
κι' ἂν ἔχη ἐκ τῆς σμύριδος ὠφέλειαν μεγάλην[σιμός,
πρὸς χάριν μας τὰ κέρδη του θὰ θυσιάσῃ πάλιν.

Πηγαίνετε εἰς τὸ καλὸ, ἀγαπητὰ κοπέλια,
ν' ἀκούσετε μ' εὐλάβειαν τὰ Δώδεκα Βαγγέλια.
Τὴν τόσν σας ὑπομονὴν δὲν παύω ἐξυμνῶν
πηγαίνετε νὰ φάγετε τοῦ Πάσχα τὸν ἄμνόν,
καὶ πάλιν νὰ γυρίσετε μὲ τὴν μπουκιὰ 'στὸ στόμα,
διότι ἔτσι ἀπαιτεῖ τὸ ἔθνος καὶ τὸ κόμμα.

Πηγαίνετε νὰ ψάσετε κανέναν ἄμανέ,
ἀφοῦ μ' ἐξεκουφάνατε μὲ τόχι καὶ τὸ ναί.
Ἄλλ' ἂν δὲν ἐπανέλθετε καὶ μέινετε 'στὰ ἴδια,
διότι σᾶς ἐκούρασε πολλὰν φιλοπατρία,
χωρίζω τὸ περισσεῦμα εἰς κάμποσα μερίδια
καὶ κάμνω νέαν Σύνοδον καὶ πέρνετε τὰ τρία.

**Φασουλής και Περικλέτος,
ό καθέννας νέτος σκέτος.**

Φ.— Χριστός ανέστη, Περικλή...
Π.— Χριστός ανέστη πάλιν.
Φ.— 'Ανάστασις, βρε Περικλή... ριφθώμεν εἰς κραιπάλην.
Π.— 'Αλλήλους συγχωρήσωμεν...
Φ.— Φονεύσωμεν ἀλλήλους
καὶ δὴ ἄς μαχαιρώσωμεν τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους.
'Ιδοὺ! καὶ οἶνος ἄφθονος καὶ μύσχοι σιτευτοί...
ἄς βάλλωμε γαρούφαλο 'στὸ κάθε μας αὐτί,
ἄς πάρωμε τρικλίζοντες τῆς γειτονίας παράνα
καὶ ἄς ἀλλάξωμε φιλιὰ μὲ κάθε παραμάννα.
Χριστός ανέστη, Περικλή, καὶ φέρε τὰ βρολιὰ
καὶ ἄς χορτάσῃ καθενὸς ἡ ἀδελανὴ κοιλιὰ.
'Αμὴν, ἀμὴν, βρε ἀδελφέ, σοὺ λέγω ἐν τιμῇ
πῶς ἡ ἀργὰ ἢ ῥρήγορα δὲν θάχωμε ψωμί,
κ' ὑπεύκοιεν εἰς τοῦ λιμοῦ τὸν φοικαλέον νόμον
θὰ τρώγομεν τὰ σίδερα στενῶν σιδηροδρόμων.
Χριστός ανέστη, Περικλή... πνοὴ ἀγίας αὔρας...
εἶδα καὶ πάλιν ἕξαλλος τὴν ἐορτὴν τῆς Λαύρας,
βαρὺς καὶ πάλιν ἤχησε τῶν πυροβόλων κρότος,
ἐπῆγε 'στὴν Μητρόπολιν Γεώργιος ὁ πρῶτος.
ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς καὶ οἱ λοιποὶ ἐπίσης
κ' ὁ μουσικὸς Διάδοχος μετὰ τῆς Πριγκηπίσσης.
Δοξολογία ἐγίνε κατὰ τὰ εἰωθότα,
ἐπῆραν εἰς τ' 'Ανάκτορα οἱ φέροντες τὰ πρῶτα,
ἡ μουσικὴ δὲν ἔπαυε τὸ λιγεῖν νὰ παίζει
κ' ἐδόθη 'στους ἀγωνιστὰς τὸ τακτικὸ τραπέζι,
ἀλλ' εἰς αὐτό, βρε Περικλή, παροῦσαι ἦσαν μόνον
πολλὰ ἀσώματοι σκιά καὶ τῶν σεβαστῶν προγόνων,
καὶ δὴ περιπτάμεναι μὲ πάλλουςαν καρδίαν
ἀσφραίνοντο τῶν φαγητῶν τὴν τόσην εὐωδίαν
καὶ τότε κάθε πρόγονος μὲ ὅλα τὰ σωστά του
τοιᾶντα εἶπε 'στὸ αὐτὸ τοῦ Μεγαλειοτάτου:
'Ενόςω τῶν ἀγωνιστῶν ἡ γενεὰ ἐπέξη
ὑπῆρχε λόγος, Βασιλεῦ, νὰ δίδῃς τὸ τραπέζι,
μὰ τώρα ποῦ ἀγωνιστὴς δὲν ἔμειν' ἐδῶ πέρα
μὴν ἐξοδεύῃς, Βασιλεῦ, λεπτὰ εἰς τὸν ἀέρα,
κ' ἀντὶ ἀδίκως νὰ σκορπῇς τὸ τίμιόν σου χρῆμα
ἀνόρασε καλλίτερα κανένα νέον κτήμα.»
Καὶ μουσικαὶ ἠκούσθησαν καὶ θούρια καὶ λόγοι
κ' ἐξήφθη τῶν πατριωτῶν τὸ μέγα σκυλόλογον,
κ' ὁ σεβαστὸς Διάδοχος, τὰ μάτια του λιγόνων,
μὲ τὴν κιθάραν ἐψάλε μινὸς τῶν προγόνων,
κ' ἐκείνοι μακαρίζοντες τὴν ψάλλουσαν 'Ελλάδα
ἐπέταξαν μετὰ κρογμῶν κατὰ τὴν Μανωλάδα.
'Αλλὰ κ' ἐγώ, βρε Περικλή, ὁ φλογερὸς Τυρταῖος,
ὅπου ποτὲ δὲν ἔμεινα ὡς τώρα τελευταῖος—
εἰς ὅ,τι καὶ ἂν γίνεταί ποτ' χρόνων ἐν 'Ελλάδι,
ἐκρέμασα 'στὸ σπῆτι μου καντύλια δίχως λάδι,
κ' ἀνῆλθον τὴν 'Ακρόπολιν μὲ τὴν ψυχὴν ἀκμαίαν

νὰ στήσω τοῦ Φιλήμονος τὴν ἐθνικὴν σημαίαν,
κ' ἐκεῖ πρὸ τάφων ἱερῶν τὴν κεφαλὴν μου κλίνας
ἐντόνως προσεφώνησα τὰς πέριξ καβαλίννας.
Καὶ τῶν παθῶν ἀναμνησθεῖς τοῦ πάσχοντος Κυρίου
ἐκάθισα πρὸ τῶν πυλῶν τοῦ θυσιαστηρίου,
καὶ τῶν Νυμφίων ἤκουσα τὴν τόσην ψαλμοδίαν
κ' ἀνέπνευσα τὴν θέλγυνσαν τῶν σκόρδων εὐωδίαν,
καὶ εἶδα πλήθη εὐσεβῆ πολλῶν Χριστιανῶν
νὰ ἔρχονται δακρύνοντα πρὸς τὸν Ναζαρεθόν,
κ' εἶδα σταυροκοποῦμενον τὸ ἓνα κ' ἄλλο χέρι
ποῦ μέσα εἰς τὸ κόκκαλο σοῦ βάξει τὸ μαχαίρι,
κ' εἶδα μεταλαμβάνοντα ἐν τόσῃ συντριβῇ
πάντα χρηστὸν κ' ἐνάρετον καὶ πάντα εὐσεβῆ,
ὅπου νηστεύει τὸ αὐγὸ καὶ τὸ τουλουμοτύρι
καὶ χύνει τὴν μετάληψιν καὶ κλέβει τὸ ποτήρι.
Καὶ τὸν σταυρὸν ἡσπάζοντο ἐνθέρμως αἱ κυρίαί,
αἱ ἄχραντοι Μαργαληταὶ καὶ ὅσαι Μαρίαί,
ποῦ μὴ μοῦ ἔπτον φαίνεται πῶς εἶναι καθεμία
καὶ κάποτε γεννοβολοῦν γὰρ τὰ Βρεφοκομεῖα.
Κ' εἶδα πολλοὺς θωπεύοντας ἀχράντους ποδογύρους
καὶ μυκωμένους ἤκουσα σφριγώντας καλογήρους
ἀπὸ αὐτοῦ, βρε Περικλή, ποῦ τρίβουν τὸ πιπέρι
καὶ μόνον ἡ μανίκα τῶν τὰ μυστικά των ξέρει.
Καὶ εἶδα κλαῖον ἔμπροσθεν τοῦ παρηγόρου ξύλου
τὸ πρόσωπον παντὸς ληστοῦ, παντὸς ἱεροσόλου,
κ' ἐκ τῶν δακρύνων κάθοντα τὰ βλέμματά των ἦσαν,
καὶ τότε εἶδα τὴν συκὴν τὴν ἀποξηρανθεῖσαν,
τὴν γενεὰν τῶν Τελωνῶν καὶ τῶν 'Αρχιερέων,
κ' ἐκάθισα περὶ λυκῶς παρὰ τὸν Ναζωραῖον
κ' εἶπα: «Χριστέ, γιατί ἀργεῖς καὶ χάνεις τὸν καιρὸ σου
κ' ἀπάνω 'στὰ κεφάλια μας δὲν σπάζεις τὸν σταυρὸ σου;»
'Αλλ' ὁ Χριστὸς μὲ οἰκτιρῶν τὸ πλῆθος ἐθεώρει
καὶ ὅλους τοὺς ἐδέχετο καὶ ὅλους ἐσυγχώρει,
κ' ἐφίλει τὸν Διδάσκαλον τῆς ἀληθοῦς ἀγάπης
κάθε ταρτοῦφος Βαραββᾶς καὶ μαχαίρας χασάπης.
Χριστός ανέστη, Περικλή, ἐλθέ νὰ σὲ φιλήσω...
μοῦ ἔρχεται ἡ ὄρεξις νὰ σ' αἱματοκυλίσω...
ἄς φάγῃ κάθε νηστικὸς καὶ κάθε κακομοίρης...
πολὺς ὁ μύσχος, Περικλή, καὶ ἡ Ναξία σνύρις...
ἄς ρίξω μία πιστολιά... τσουμποῦσι καὶ χορὸς...
Π.— Τὰ συμπάρα τὰ ἐμπόδιον ἐφέτος αὐστηρῶς.
Φ.— 'Αλήθεια τὰ ἐμπόδιον;... ἄς ρίξω ἄλλο ἓνα.
Π.— 'Αστυνομίας προσταγὴ καὶ τὰ σκυλιὰ δεμένα.
Φ.— 'Αλήθεια τὰ ἐμπόδιον;... ἄς ρίξω ἄλλα τρία...
τὸ ἀπαιτεῖ καὶ ὁ Χριστὸς κ' ἡ πίστις ἡ πατρίδα.
Π.— Νά! ἔρχεται ὁ Σταῖκος καὶ δύο 'Αστυνόμοι.
Φ.— Χριστός ανέστη, Σταῖκε, καὶ ὄρεσε δυὸ ἀκόμη.

**Εὐαγγελίου πρόσχωμεν τοῦ κατὰ Θεοδώρου
μὲ ἤχον κάπως πένθετον καὶ πλάγιον βαρύν!**

Καὶ εἶπεν ὁ Θεόδωρος τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ:
Νῦν ἐδοξάσθη τὸνομα ἐκάστου Βουλευτοῦ.
Εἰ ἐδοξάσθη ἐν ὑμῖν, δοξάσεσθ' ἐν ἐμοί...
Τεκνία ἔτι μεθ' ὑμῶν ἐλάχιστον εἰμί.
Καὶ πάλιν οὖν ἀπέρχομαι τὰ λάχανα νὰ φάγω
κ' ὑμεῖς οὐ δύνασθ' ἐπεσθαι ὅπου ἐγὼ ὑπάγω.

Καὶ τῶρα ἔχω μεθ' ὑμῶν ἀργίαν καὶ σχολὴν
τοῖς μαθηταῖς μου δίδωμι τοιαύτην ἐντολήν,
καὶ ταύτην τυμπανίσατε πρὸς ἀπαντας τοὺς φίλους:
ὑπομονὴν νὰ ἔχετε κ' ἀγάπην πρὸς ἀλλήλους.
'Εν τούτῳ μόνον γνῶσονται οἱ ἄλλοι μικροὶ
ὅτι τῶντι μαθηταὶ ἐστέ τοῦ Θεοδώρου.

Κ' εἶπεν ὁ Μίλησις αὐτῷ: καὶ ποῦ ὑπάγεις ἄρα;
καὶ εἶπεν ὁ Θεόδωρος: Πεφιλημένη κάρα,
γινώσκεις ὅτι κάλλιστος τῶν μαθητῶν μου εἶσαι,
ἀλλὰ οὐ δύνασαι μοι νῦν μακρὸν ἀκολουθῆσαι.
Κ' εἶπεν ὁ Μίλησις αὐτῷ: Σωστὲ Μεγαλομάρτυ,
καὶ διατί οὐ δύναμαι ἀκολουθῆσαι ἄρτι:

Καὶ εἶπεν ὁ Θεόδωρος: 'Αλέκτωρ οὐ φωνήσαι
καὶ σὺ τὸν Πρωτοκλήθερον πόλλ' ἀκίς ἀπαρνήσαι.
Μὴ ταρσάσεσθαι δὲ ὑμῶν ἡ δύστηνος καρδιά,
μὴ ἀνυπόμονοι ἐστέ ὡς τὰ μικρὰ παιδιὰ,
καὶ γὰρ ἐγὼ πορεύομαι νὰ ἐτοιμάσω τόπον,
ὅπου ὑμεῖς εὐρήσετε ἀνταμοιβὴν τῶν κόπων.

Λέγει Γεροκωστόπουλος: καὶ ποῦ ὑπάγεις τάχα;
τῷ λέγει ὁ Θεόδωρος: πῶς; οὐ γινώσκεις, γὰρ;
Οὐ γὰρ πιστεύεις ὡς ἐγὼ ἐν τῇ πατρίδι μένω,
αὕτη δὲ πάλιν ἐν ἐμοὶ τῷ κλυδωνιζομένῳ;
Οὐκ ἔστι, φίλοι, ἐξ ἐμοῦ ἡ λίμα ἡ πολλή,
ἀλλ' ἡ πατρίς ἡ ἐν ἐμοὶ τὰ ρήματα λαλεῖ.

'Αμὴν ἀμὴν, λέγω ὑμῖν, ὦ φίλοι ἀγαστοί,
πῶς ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ λιμὸν θὰ ὑποστῇ.
Μοχθοῦμεν ἐν αἰσθηματι μεγάλῳ καὶ ἀγνῷ
κ' ἐπὶ πολὺ νηστεύομεν, ἵνα ὁ κόσμος γνῷ
ὅτ' ἡ 'Αντιπαλίτευσις δουλεύει τὴν πατρίδα,
ἐφ' ᾧ οὐκ ἐξελέξατο τὴν ἀγαθὴν μερίδα.

Οὐκ ἔτι, φίλοι, πάμπολλα λαλήσω μεθ' ὑμῶν...
αἰσθάνομαι τοῦ πόνου σας τὸν δίκαιον θυμὸν.
Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν, ἵνα ἐγκαρτερῇτε
κι' ὑπομονὴν Ἰώθειον ἐπὶ μακρὸν τηρῇτε,
καὶ ταύτην οὖν τὴν ἐντολήν, τὴν ἐκ πασῶν μεγίστην,
ἐντέλλομαι πρὸς ἕκαστον τοῦ κόμματός μου νῆστιν.

Οὐχ οἱ πολλοὶ ἀκούσωσι τοὺς ἡμετέρους λόγους
καὶ δὴ ποιήσουσιν ὑμᾶς καὶ ἀποσυναγώγους,
ἀλλ' ὅμως ὑπομείνατε κι' ἐλεύσεται ἡμέρα,
καθ' ἣν πολλῶν ὁ διάβολος θῇ πάρη τὸν πατέρα,
καὶ τὰ ἐμὰ κοινήματα διώξουσιν τὸν φαῦλον,
τὸν μακαρίως βόσκοντα εἰς τῆς Αὐλῆς τὸν σταῦλον.

Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν νὰ μὴ σκανδαλισθῇτε
καὶ πάντες μὲ ὑπομονὴν καὶ θάρρος ὀπλισθῇτε.
Ἐγείρεσθε κι' ὑπάγωμεν εἰς στάδιον τιμῆς,
ἐγὼ ἡ ἄμπελος εἰμί, τὰ κλήματα ὑμεῖς,
ἐξελεξάμην δὲ ὑμᾶς πρὸς ἅγιον σκοπὸν,
ἵνα ὑμεῖς ὑπάγητε καὶ φέρητε καρπὸν.

Ἄν μὴ τις μένη ἐν ἐμοὶ καὶ τῇ ἐμῇ τῇ λίμᾳ
ἀμέσως ἔξω βάλλεται ὡς ἄκρπὸν τι κλῆμα,
πᾶς δὲ ὁ μένων ἐν ἐμοὶ καρπὸν μεγάλον φέρει
καὶ κεφαλὴν ὑψώχενα πρὸς τοὺς ἀστέρας αἵρει.
Ὡς δ' ἡ πατρίς μ' ἠγάπησε μὲ δόξας καὶ τιμὰς
καὶ γὰρ ἐκ μέσης μου ψυχῆς ἠγάπησα ὑμᾶς.

Οὐ τρέφω σχέδια ποτὲ οὐδὲ σκοποὺς ὑπούλους,
οὐκέτι δὲ ὑμᾶς καλῶ τοῦ κόμματός μου δούλους
οὐδ' ἐν τῷ οἴκῳ τῷ ἐμῷ, ἀλλ' οὗτ' ἐν τῇ Βουλῇ,
ὡς ὁ Τρικουπῆς βδελυρῶς τὰ ζῆλα του καλεῖ,
ὑμᾶς δὲ φίλους εἶρηκα καὶ ἀρωγούς ὁμοῦ,
ὅτι κι' ὑμεῖς νηστεύετε πρὸ χρόνων μετ' ἐμοῦ.

Θαρρεῖτε καὶ προσεύχεσθε καὶ ὀψεσθε τὴν ἱρίδα.
ἔστω δ' ὑμῶν ἡ προσοχὴ πρὸς τὴν Ναξίαν σμύριδα,
καὶ ἂν ἐν τῇ ἀγάπῃ σας τὰ πάνδεινα ὑπέστην
ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐ τοῦ παρόντος ἔστιν,
ὑμεῖς δὲ φίλοι μου ἐστέ, ἂν ἐκτελῇτε ὅσα
ἐντέλλεται ἡ ἐγκρατὴς τοῦ Θεοδώρου γλῶσσα.

Οἱ λόγοι μὴ ἐχέτωσαν καὶ τέλος καὶ ἀρχήν,
ἡ λύπη γὰρ πεπλήρωκεν ἀπάντων τὴν ψυχὴν.
Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν ἐν λόγῳ φλογερῷ
νὰ μνημονεύετε αὐτῶν ἐν δέοντι καιρῷ,
ταῦτα δ' οὐκ εἶπον ἐξ ἀρχῆς, ὅτ' ἤμην μεθ' ὑμῶν,
τοὺς λόγους καὶ τὰ ἔργα σας μεγάλως ἐκτιμῶν.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτί μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ξύδη, — δρο' 'στὸ λῆδι τρεῖς 'στὸ ξύδι.

Καὶ νῦν, τεχνία προσφιλή, ἐναγκαλίσασθέ με...
μικρὸν καὶ οὐχ ὀρατέ με, μικρὸν καὶ ὀψεσθέ με.
Λέγει Λεβίδης ὁ Σαῖν-Ζούστ μὲ πρόσωπον νεκρὸν
«τί ἔστι τοῦτο ἄρα γε ὃ λέγει, τὸ Μικρὸν;»
Λέγει δ' ὁ πρωτοκάθεδρος πρὸς τοῦτον κεκυφένον
«περὶ μικρῶν, ὦ Νικολῆ, καὶ ἄλλων μὴ ἐρώτα».

Εἰ δὲ τὸν πρωτοκάθεδρον τῶντι ἀγαπᾷς
εἰς τὸν Τρικουπῆν φώναζε «τὴν κλῆρα τοῦ τῆν πᾶν
ὁπόταν δ' ἔλθῃ ἐκλογὴ τῶν νέων βουλευτῶν
καὶ τότε παραλήψομαι ὑμᾶς πρὸς ἐμαυτὸν,
καὶ πάντες πρὸς τ' Ἀνάκτορα ἐν ὕμνοις θὰ ὑπάγωμεν
καὶ λάχανα καὶ σέσκουλα καὶ πράσσα δὲν θὰ φάγωμεν».

Ταῦτα εἰπὼν ὁ Θεοδωρῆς, δὴ τήκουσιν αἱ λύπαι,
ἀπάρας δὲ πρὸς οὐρανὸν τοὺς ὀφθαλμούς προσεῖπε
«Νῦν δόξασόν σου, ὦ πατρίς, τὸν ἐνδοξὸν υἱόν,
ἵνα καὶ τὸς δόξασῃ σε, τὰ δόξαντα ποιῶν,
καὶ γὰρ ἡμῶν τὰ στόματα ἐγένοντο εὐκόλιστα
μὲ τὰς Ναξίας σμύριδας καὶ μὲ τὰ Διαπύλια.

«Οὐς δέδωκάς μοι ἐν ἐμοὶ μενέτωσαν πιστοί...
πᾶν τὸ ἐμὸν καὶ σόν, πατρίς, τὰ σὰ δ' ἐμὰ ἐστί,
πιστὸς ἐν τῇ μερίδι μου μενέτω καὶ ὁ Μίλητος,
γενέσθω δὲ καὶ παρ' ἡμῶν τῆς Ἐξουσίας σύλητος.
Τὸ ἔργον ἐτελείωσα, ὃ δέδωκάς ἐμοί,
κι' ὅλων τὰ μάτις ἔγιναν γαρίδα γιὰ ψωμί».

Ταῦτα εἰπὼν ὁ Θεοδωρῆς, περίλυπος καὶ μόνος
ἐξῆλθεν εἰς τὸν χεῖμαρρον τοῦ Κήπου τοῦ Κλαυθίου
εἰς ὃν εἰσῆλθε καὶ αὐτὸς κι' οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ
μετὰ φωνῆς σπαρκατικῆς κι' ἀγρίου κοπετοῦ.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ Νίκος Ἀγκωνάκης, παιδί χαριτωμένο,
μὲ γινῶσι καὶ μὲ κρίσι κι' ἀλήθεια προκομένο,
ποῦ ἔχει 'λίγα λόγια καὶ φρόνιμα κι' εὐχάριστα
καὶ οὔτε ξιππασμένος δὲν φαίνεται ποτέ,
τῆς Νομικῆς Διδάκτωρ ἐβγήκε μὲ τὸ Ἄριστα
κι' ἠπόρησαν μαζί του καὶ οἱ Καθηγηταί.

Φωκόλ, γραβάταις δικλεκταῖς, διάφορα καπέλα
τοῦ Λίνκολν, Μπέννετ καὶ Λαβίλλ, ποῦ εἶναι μὴ
ρεπούμπλικαις ἀντάμικαις, μπαστούνια, μανικέτες,
σταλίδια ὅλων τῶν εἰδῶν καὶ ἄλλα καμπαέτια,
ὅλα τῆς ὥρας πράγματα καὶ ἀληθῶς ὠραῖα,
πωλοῦνται εἰς τὸ μαγαζὶ Βασίλη τοῦ Κασιδόνου,
ὅπου εὐρίσκεται κοντὰ εἰς τὴν Καπνικαρέα,
κι' ὡς τρέξῃ μὲ τὰ τέσσαρα τὸ κάθε κουφατῶνι.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστίου κοινοτὸς πολὺς.